

[Kristen Amby.]

ligheder, i docerende Tone over for Folk, der ser anderledes paa Problemerne end han, men blot fastslaa til Indledning, at jeg aldrig har sagt — Ministeren kan jo læse det efter —, at Ministeriets Oplysninger generelt er uærlige. Det, jeg har sagt og fastholder, er, at det er ikke helt ærligt af Ministeren at komme og sige til Rigsdagen: Der er en saa mægtig Ulighed i Skattebetalingen i Landets Kommuner — jeg behøver ikke at gaa Tallene igennem igen —, saaledes at man af den samme Indtægt betaler 20 Gange saa meget i Skat i een Kommune som i en anden Kommune, og derfor skal I tage mit Udligningsforslag! — for det, der ligger deri, er jo, at dette Udligningsforslag skal raade væsentlig Bod paa Misforholdet. Heroverfor siger jeg: Nej, Uligheden skyldes væsentlig, at man bruger forskellige Ligningsregler. Og der virker det jo slet ikke, naar Ministeren kommer og siger: Ja, hvis man ikke var saa fattig i de Kommuner, vilde man ikke bruge de haarde Ligningsregler over for de smaa Indtægter. Hvorfra ved vi det? Ikke noget Sted fra! Det er muligt, at man ikke vilde gøre det; jeg kan nu ikke se, at der er den Sammenhæng her, som Ministeren taler om. Hvem er det da, man beskytter i de Kommuner, der bruger de haarde Ligningsregler over for de smaa Indtægter? Er det de store Indtægter, man beskytter, eller er det Indtægterne under 1 200 Kr.? Jeg forstaar ikke, hvad det er, Ministeren vil sige med den Bemærkning.

Det, han maa vise Rigsdagen og Landet, er, at under Forudsætning af, at Forhold, som Kommunerne ikke selv er Herre over — altsaa med andre Ord deres virkelige økonomiske Stilling, Forholdet mellem Skatteydernes Indtægter og Kommunernes Udgifter —, er saa uhyre forskellige, maa der ske en Udligning. Men den Forskellighed mellem den bedst stillede Kommune og den daarligst stillede Kommune drejer sig — det kan man jo se, det kan med Tal dokumenteres, det kan Ministeren ikke bestride — nogenlunde, naar man tager Tallene for de Kommuner, vi her har Oplysning om, for Købstadkommunernes Vedkommende om ca. 2 Gange, godt og vel 2, og for Landkommunernes Vedkommende om ca. 2,5 Gange.

Er det da ikke rimeligt, spørger jeg, naar dette er det reelle Forhold, at Ministeren i sit Forslag, i sin Forelæggelsestale i sine Bemærkninger til Rigsdagen oplyser herom i Stedet for at holde sig til det faktiske? I sidste Samling kunde han have en vis Undskyldning, for da var de Oplysninger ikke fremme, da havde han kun det faktiske at gaa ud fra. Det stod i hans Tabel, jeg bestred dengang det faktiske som Udtryk for den virkelige Ulighed. Han sørgede for, at Oplysningerne blev fremskaffet. Det viste sig, at det faktiske, Ministeren holdt sig til, holdt ikke Stik. Saa har jeg vel Lov til at sige, at det er ikke helt rimeligt, naar man som Motivering for at lave dette Udligningsforslag kommer til Rigsdagen og siger, at man skal tage Ministerens Forslag; der er nemlig det afgørende ved det, at Ministerens Forslag raader ikke Bod paa Uligheden. Det er muligt, at Uligheden i Stedet for 1 til 20 vil blive, skal vi sige, 1 til 14; det er muligt, det kan man jo undersøge. Men raade Bod paa den virkelige og afgørende og store Ulighed, Ministeren selv siger der er, gør Ministerens Forslag ikke, for det kan kun det, at man gennem en Skattekommission faar overvejet — og det er der jo ogsaa god Grund til — Kommunernes udstrakte Ret til at bruge Ligningsregler saa forskellige, som de bruger, og man der eventuelt kommer til en Løsning, der fastslaar, at Mennesker, der bor her i Danmark, ikke skattemæssigt maa behandles saa forskelligt, som de nu bliver behandlet. Det er rimeligt, at jeg spørger Ministeren, om dette Forslag skal være et Diktat eller ikke et Diktat. Vi har ikke Spor Interesse i at rette Kommaer i dette Forslag, i at faa nogle smaa Forbedringer og saa at skulle tvinges til at tage Medansvaret for det. En Opposition, der tilbyder Regeringen at medvirke til, at de fattige og daarligt stillede Kommuner, indtil hele Skatteproblemet er overvejet, kan faa den nødvendige Hjælp fra Statens Side, og samtidig tilføjer, at den er villig til at gaa ind i denne Skattekommission og være med i et sagligt Arbejde paa at finde frem til retfærdigere og rimeligere Skatteforhold her i Landet, har dermed efter min Mening budt en saa udstrakt Haand til en Regering, som man overhovedet kan forlange,